

(தலவைன், தலவையினை மணம் புரியாமல் நடுநாள் பழகி, ஒருநாள் வலிப்புறத்திலே வந்து நிற்கிறான். அவன் காதில் விழும்படி, தலவையினை நோக்கிக் கஹுகிறான் தோழி: "தலவைன் நட்பினால் உன்தோள் வாடினாலும் உன் அன்பை அது குறைத்துவிடவில்லை" என்று.)

மிளகுநீள்கொடி வளர்மலைப் பாங்கில்
இரவில் முழங்கிக் கருமுகில் பொழிய,
ஆண்குரங்கு தாவிய சணைகிளைப் பலாப்பழம்
அருவியால் ஊர்த்துறை வரும் எழிற் குன்ற-
நாடனது நட்புநின் தோளையே
வாடச் செய்யினும் அன்பமாய்க் காதே!

<http://www.tamilnation.org/literature/bharathidasan/mp166a.htm#dt221>